

296

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 grudnia 1982 r.

w sprawie norm amortyzacji budynków.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 72, poz. 357, z 1964 r. Nr 16, poz. 94 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) i § 14 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1982 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia budynków oraz mienia w gospodarstwach rolnych (Dz. U. Nr 38, poz. 250) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się normy amortyzacji budynków podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu w zależności od okresu trwania budynku (§ 2) i jego wieku:

Wiek budynku w latach	Okres trwania budynku w latach							
	40	50	60	70	80	100	150	200
	Stopień zużycia budynku w procentach							
5	7	5	4	4	3	3	2	2
10	16	12	10	8	7	5	4	3
15	26	19	16	13	11	9	5	4
20	37	28	22	18	16	12	8	5
25	51	37	29	24	20	16	10	7
30	66	48	37	31	26	20	12	9
35	82	59	46	37	31	24	14	10
40	100	72	56	45	37	28	17	12
45		85	66	53	44	33	19	14
50		100	76	61	51	37	22	16
55			88	70	58	43	25	17
60			100	80	66	48	28	19
65				89	74	54	31	21
70				100	82	59	34	24
75					91	66	37	26
80					100	72	41	28
85						79	44	30
90						85	48	33
95						93	52	35
100						100	56	37
105							59	40
110							64	43
115							68	45
120							72	48
125							76	51
130							81	54
135							85	56
140							90	59
145							95	62
150							100	66
155								69
160								72
165								75
170								79
175								82
180								85
185								89
190								93
195								96
200								100

2. Jeżeli wiek budynku przypada pomiędzy latami wykazanymi w normach amortyzacji (kolumna 1), stopień zużycia tego budynku określa się w ten sposób, że do procentu właściwego dla bezpośrednio niższego wieku dodaje się za każdy następny rok $\frac{1}{3}$ różnicy pomiędzy procentem zużycia właściwym dla bezpośrednio wyższego wieku a procentem zużycia dla bezpośrednio niższego wieku budynku.

3. Normy amortyzacji uwzględniają konserwację oraz bieżące remonty budynku. W razie dokonania kapitalnego remontu budynku stopień jego zużycia ulega zmniejszeniu w takim stopniu, w jakim pozostaje wartość materiałów użytych na wykonanie tego remontu do $\frac{1}{2}$ wartości ubezpieczonego budynku, pod warunkiem że dokonanie kapitalnego remontu zostało zgłoszone do Państwowego Zakładu Ubezpieczeń zgodnie z obowiązującymi przepisami.

4. Jeżeli budynek w czasie ustalania stopnia zużycia był użytkowany zgodnie z przeznaczeniem, maksymalny jego stopień zużycia określa się w wysokości 95%.

§ 2. Okresy trwania budynków o różnych konstrukcjach ścian zewnętrznych i o różnym przeznaczeniu wynoszą:

Lp.	Przeznaczenie budynku	Konstrukcja ścian	
		drewniane	murowane
		przeciętny okres trwania budynku w latach (bez względu na rodzaj pokrycia)	
1	Budynek mieszkalny letniskowy	40	60
2	Budynek mieszkalny parterowy	70	100
3	Budynek mieszkalny jednopiętrowy	80	150
4	Budynek mieszkalny wielopiętrowy	100	200
5	Szopa, wiata, kuchnia letnia	40	50
6	Chlewnia, tuczarnia, kurnik itp.	40	60
7	Obora, stajnia	50	70
8	Stodół, owczarnia	60	70
9	Spichlerz, przechowalnia owoców, magazyn, garaż itp.	70	100

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 21 czerwca 1975 r. w sprawie norm szacunkowych budynków i mienia podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu oraz norm amortyzacji tych budynków (Monitor Polski z 1975 r. Nr 21, poz. 127, z 1976 r. Nr 36, poz. 161, z 1981 r. Nr 21, poz. 199 i z 1982 r. Nr 18, poz. 158).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Minister Finansów: w z. W. Bieł